

ובא וראה שכך זה ודאי, משום שהעולם העליון כל דבריו בנסתר, והעולם [העליון] התחתון כל דבריו בנגלה, משום כך נתפסטה לאה במערת המכפלה, ורחל בדרך הגלויה. זו בנסתר, וזו בגלוי. ובנסתר העולם העליון נרשם, שכתוב ותאמר לאה באשרי פי אשרוני בנות, ומשום כך קראה שמו אשר. [משום כך כל הכרכות של שני העולמות בנגלה ובנסתר, ועם כל זה.]

ומשום כך הכל אחד, שהרי הכל הוא מן העולם העליון. כך גם, ובכל מקום, שני עולמות, זה בנגלה וזה בנסתר, ואנו לא מברכים את הקדוש ברוך הוא אלא בשני עולמות, שכתוב ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. משום כך לעולם העליון קוראים הו"א, ולעולם התחתון קוראים אפ"ה, משום שהוא ברוך מן העולם העליון על ידי הצדיק. זהו שכתוב ברוך ה' מציון שכן ירושלם וגו'. ודאי מציון הוא ברוך.

בא ראה, כמו כן ה' ה' שני עולמות הם, זה בנגלה וזה בנסתר, ועל כן מפסיק הטעם בתוכם, ומתעולם הזה ועד העולם הזה הכל אחד.

ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו'. אמר רבי יהודה, בא ראה השלמות של יעקב, שלא רצה ללכת אלא ברשות לבן. ואם תאמר, למה לא הלך פעם אחרת ברשותו? אלא משום שפחד יעקב שלא יעזב אותו וישתלמו שנים עשר שבטים בארץ אחרת, ועל כן, כיון שראה שהגיעה שעתו של בנימין, ברח, כמו שנאמר ויברח הוא וכל אשר לו.

ותא חזי, דהכי הוא ודאי. בגין דעלמא עלאה, כל מלוי באתפסיא, ועלמא תתאה כל מלוי באתגלויא. בגין כך, אתפסיא לאה במערתא דכפלתא, ורחל בגלויא דאורחא, דא בסתרא, ודא באתגלויא. ובאתפסיא עלמא עלאה אתרשים, דכתיב, (בראשית ל) ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות, ובגין כך קראה שמייה אשר. (בגין כך כל ברכאן [דף קנח ע"ב] דתריין עלמין באתגלויא ובאתפסיא ועם כל דא).

ובגין דא, פלא חד, דהא כלא הוי מעלמא עלאה. הכי נמי ובכל אתר, תריין עלמין, דא באתגלויא ודא באתפסיא. ואנן לא מברכינן לקדשא בריהו הוא, אלא בתריין עלמין, דכתיב, (תהלים קו) ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. בגיני כך, עלמא עלאה קרינן הו"א, וקרינן לעלמא תתאה אפ"ה, בגין דאיהו ברוך מעלמא עלאה, על ידא דצדיק. הדא הוא דכתיב (תהלים קלה) ברוך ה' מציון שוכן ירושלם וגו'. ודאי מציון איהו ברוך.

תא חזי, פגוונא דא (שמות לד) ה' ה' תריין עלמין נינהו, דא באתגלויא ודא באתפסיא, ועל דא פסיק טעמא בגווייהו, ומעלמא דא עד עלמא דא, פלא חד.

ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו', (בראשית לא) אמר רבי יהודה, תא חזי, שלימותא דיעקב דלא בעא למיזל אלא ברשותיה דלבן. ואי תימא, זמנא אחרינא אמאי לא אזיל ברשותיה. אלא בגין דדחיל יעקב, דלא ישבוק ליה, וישתלמו תריסר שבטין בארעא אחרא. ועל דא כיון דחמא דמטא שעתא דבנימין, ברח. כמה דאת אמר, ויברח הוא וכל אשר לו.

שְׁבִינן שְׁנוּלד בְּנִימין, נְקֻשָּׁה
הַשְּׂכִינָה בְּכָל הַשְּׂבָטִים וְנִטְלָה
הַבַּיִת עִם כָּלָם. וַיַּעֲקֹב הָיָה יוֹדֵעַ
בְּסוּד הַחֲכָמָה, שֶׁכֹּאֲשֶׁר יִשְׁתַּלְּמוּ
שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׂבָטִים, שֶׁהַשְּׂכִינָה
תִּתְקַשֵּׁט וְתִתְקַשֵּׁר עִמָּם וְרַחֵל
תָּמוּת, וְהִיא נוֹטֶלֶת אֶת הַבַּיִת.

בֹּא רְאֵה, כִּי לְמַדְנֵנוּ, הָעוֹלָם
הַתְּחַתּוֹן נִרְאֶה לִיעֲקֹב כְּמוֹ שְׁנִרְאֶה
לְמֹשֶׁה, אֲלֵא שְׁלֵא יִכְלֶה עַד שֶׁהָיוּ
שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׂבָטִים בְּבַיִת
לְהִתְקַשֵּׁר עִמָּם, וְאִזּוֹ נִטְהַרְהָ [וְרַחֵל]
רַחֵל, וְהִיא נִטְלָה אֶת הַבַּיִת בְּכָל
הַשְּׂבָטִים וְהִיָּתָה עֶקֶר הַבַּיִת, וְאִזּוֹ
וַיְדַאֵי מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת.

אָמַר יַעֲקֹב, הִנֵּה הִגִּיעַ הַזְּמַן
שֶׁנִּשְׁלְמוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר הַשְּׂבָטִים,
וַיְדַאֵי יָרַד הָעוֹלָם שְׁלֹמַעֲלָה לְבַיִת
לְהִתְקַשֵּׁר עִמָּם, וְהַמְסַפְּנָה הַזֹּאת
נִדְחִית לְפָנָיו. אִם תָּמוּת כָּאֵן, לֹא
אֵצֶא מִכָּאֵן לְעוֹלָמִים. וְלֹא עוֹד,
אֲלֵא בְּאֶרֶץ הַזֶּה לֹא רְאוּי לְהַשְׁלִים
אֶת הַבַּיִת. מִשּׁוּם כִּי וַיְהִי כֹּאֲשֶׁר
יִלְדָה וְגו', טָרַם יִשְׁתַּלְּמוּ
הַשְּׂבָטִים.

שָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וַיְדַאֵי
יָפִים הֵם כֹּל דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה, וְזֶה
עוֹלָה עַל הַפֶּל. וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה
לֹא הִלֵּךְ לוֹ לְדַרְכּוֹ מִיָּד? אֲלֵא כֹל
זְמַן שֶׁרַחֵל לֹא הִתְעַבְּרָה מִבְּנֵימִין,
הִתְעַפֵּב שָׁם. פִּינּוֹן שֶׁהִגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁל
בְּנֵימִין, בָּרַח וְלֹא בִקֵּשׁ רְשׁוּת, כְּדִי
שְׁלֵא יִתְעַפֵּב שָׁם, וַיִּתְחַבֵּר יַעֲקֹב
בְּכָל הַשְּׂבָטִים בְּמִקּוֹם [שְׁלֵא]
שְׁצָרִיף.

רַבִּי אַבָּא פִּתַח, וַיִּלֵּךְ מֹשֶׁה וַיִּשֶׁב
אֶל יִתְרֵי חוֹתְנֵוֹ וְגו'. בֹּא רְאֵה, מֹשֶׁה
הָיָה רוֹעֵה אֶת צֹאן חוֹתְנֵוֹ, וְדִיּוּרוֹ
הָיָה עִמוֹ. וְכִשְׁרָצָה לְלַכֵּת, לֹא הִלֵּךְ
אֲלֵא בְּרִשׁוּתוֹ. וַיַּעֲקֹב, שֶׁהָיָה שְׁלֵם,
וְדִיּוּרוֹ תָּמִיד הָיָה עִם לְבָן, לָמָּה
לֹא בִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ רְשׁוּת? אֲלֵא הָרִי

דְּבִינּוֹן דְּאִתְּלִיד בְּנֵימִין, אִתְּקַשְׁרַת שְׂכִינְתָּא
בְּכֻלְהוֹ שְׂבָטִין, וְנִטְלָא בֵּיתָא בְּכֻלְהוֹ.

וַיַּעֲקֹב הָוָה יָדַע בְּרִזָּא דְּחִכְמָתָא, דְּכַד
יִשְׁתַּלְּמוּ תְרִיסַר שְׂבָטִין, דְּשְׂכִינְתָּא תִּתְקַשֵּׁט
וְתִתְקַשֵּׁר בְּהוּ, וְרַחֵל תָּמוּת, וְאִיהִי נִטְלָא
בֵּיתָא.

תָּא חֲזִי, הָכִי אִוְלִיפְנָא, עֲלֵמָא תִּתְאַה
אִתְחֲזִי לִיה לִיעֲקֹב כְּמָה דְּאִתְחֲזִי
לְמֹשֶׁה, אֲלֵא דְלֹא יִכִּילַת, עַד דְּהוּוּ תְרִיסַר
שְׂבָטִין בְּבֵיתָא לְאִתְקַשְׁרָא בְּהוּ, וְכַדִּין
אִתְדַפִּיאַת (נ"א אִתְדַפִּיַת) רַחֵל, וְנִטְלָא אִיהִי בֵּיתָא
בְּכֻלְהוֹ שְׂבָטִין, וְהוּת עֵקֶרֶא דְּבֵיתָא, וְכַדִּין
(תהלים קיג) מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת וַיְדַאֵי.

אָמַר יַעֲקֹב, הָא מָטָא זְמָנָא, דְּאִשְׁתַּלְּמוּ
תְרִיסַר שְׂבָטִין, וַיְדַאֵי עֲלֵמָא דְלַעֲיֵלָא
יַחוּת הוּא לְבֵיתָא לְאִתְקַשְׁרָא בְּהוּ,
וּמְסַפְּנוּתָא דָּא אִתְדַחֲיָא קָמִיה. אִי תָּמוּת
הָכֵא, לֹא אַפּוּק מִהָכָא לְעוֹלָמִין. וְלֹא עוֹד,
אֲלֵא בְּאֶרְעָא דָּא, לֹא אִתְחֲזִי לְאִשְׁלֵמָא
בֵּיתָא. בְּגִין כִּי וַיְהִי כֹּאֲשֶׁר יִלְדָה וְגו', עַד
לֹא אִשְׁתַּלְּמוּ שְׂבָטִין.

שָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, וַיְדַאֵי כָּל מְלוּי
דְּרַבִּי יְהוּדָה שְׁפִיר, וְדָא סְלִיק עַל
כֻּלָּא. וְאִי תִימָא אַמְאִי לֹא אֲזַל לִיה לְאוּרְחִיָּה
מִיָּד. אֲלֵא, כֹּל זְמַן דְּרַחֵל לֹא מִתְעַבְּרָא
מִבְּנֵימִין, אִתְעַפֵּב תַּמָּן. פִּינּוֹן דְּמָטָא זְמָנָא
דְּבְנֵימִין, עֶרְק וְלֹא בִעָא רְשׁוּתָא, בְּגִין דְּלֹא
יִתְעַפֵּב תַּמָּן וַיִּתְחַבֵּר יַעֲקֹב בְּכֻלְהוֹ שְׂבָטִין,
בְּאִתְרָא (דְּלֵא) דְּאִצְטְרִיף.

רַבִּי אַבָּא פִּתַח, (שמות ד) וַיִּלֵּךְ מֹשֶׁה וַיִּשֶׁב אֶל
יִתְרֵי חוֹתְנֵוֹ וְגו'. תָּא חֲזִי, מֹשֶׁה רְעִי
עָנָא דִּיִּתְרוֹ חֲמוּי הָוָה, וְדִיּוּרִיָּה הָוָה בֵּיה.
וְכַד בְּעִי לְמִיזַל, לֹא אֲזַל אֲלֵא בְּרִשׁוּתָא דִּיִּדְיָה. וַיַּעֲקֹב דְּהוּוּ שְׁלֵם